

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **B. Z.**
e.č. X
st. přísl. Mongolsko
pobytem X

zastoupena: **JUDr. Petr Navrátil**, advokát
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č.j. OAM-783/ZA-ZA12-HA08-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č.j. OAM-783/ZA-

ZA12-HA08-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení, zejm. údaje uvedené žalobkyní a obsah zpráv o zemi původu. V údajích k podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že z vlasti odcestovala dne 24. 8. 2018 letecky do Prahy s českým překlenovacím vízem. Sdělila, že v ČR žije od roku 2009, měla zde dříve povolení k dlouhodobému pobytu, v poslední době jí bylo uděleno překlenovací vízum. O mezinárodní ochranu požádala z důvodu, že se cítí být buddhistickou šamankou. Nemá žádné politické přesvědčení.
3. Mnoho lidí ji navštěvovalo a sdělovalo jí různé věci. Při své praxi v Mongolsku se dozvěděla o podivném zabití nějakého muže. Kvůli tomuto ji začaly sledovat nějaké osoby, vyhrožovaly jí telefonicky a žádaly ji, aby přestala provozovat svoji činnost. Cítila, že toto zasahuje do politiky a organizovaného zločinu, a do nelegálního obchodu se zlatem. Kvůli obavám o svou osobu vlast opustila. Jiné důvody neuvedla. Dne 17. 9. 2018 žalobkyně doložila správnímu orgánu strojově psanou písemnost, v níž důvod své podané žádosti o mezinárodní ochranu blíže rozvedla.
4. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu byl se žalobkyní proveden dne 20. 9. 2018, o jehož průběhu byl se žalobkyní sepsán protokol. Žalobkyně se narodila v Ulánbátaru a vystudovala vysokou školu, z vlasti odjela v roce 2009, přičemž před odjezdem pobývala rovněž v hlavním městě. Žalobkyně popsala, že v zemi svého původu poskytovala tzv. seance, při nichž sdělovala svým klientům svá vidění. Při jedné z takovýchto seancí informovala rodiče mladíka, který zemřel za podivných okolností, o svém vidění v tom směru, že mladík zemřel násilnou smrtí. Následně začala žalobkyně dostávat výhrůžné anonymní telefonáty proto, aby o kauze mlčela. Jmenovaná dodala, že mladík pracoval pro stát v době, kdy stát prodával pozemky s mongolským nerostným bohatstvím levně podnikatelům, proto je snaha celou kauzu nechat být. K jeho úmrtí mělo dojít v na přelomu jara a zimy roku 2007. Žalobkyně na vyhrožující osoby podala stížnost na mongolské policii, která tuto její stížnost přijala. Jejich totožnost však žalobkyně neznala. Následně mělo být žalobkyni opět telefonicky i osobně vyhrožováno neznámými osobami, aby své podání stáhla, což učinila. V ČR žije její dcera, která jí pomáhala též zajišťovat základní životní potřeby. Požádala v ČR o trvalý pobyt, ale ten jí nebyl udělen a následně obdržela výjezdní příkaz s povinností opustit ČR do dne 12. 9. 2018. Žalobkyně již nechce zpět vycestovat do vlasti, aby získala legální pobyt. O mezinárodní ochranu nepožádala ihned po příjezdu v roce 2009 proto, že se domnívala, že je celá záležitost již vyřešena.
5. Žalobkyně se v roce 2012 a 2018 vrátila do vlasti kvůli nemoci svého otce, přičemž při druhé návštěvě výhrůžky se opakovaly. Přesídlení v rámci Mongolska pro ni není možné, neboť neznámé osoby, které jí vyhrožovaly, by si ji našly všude. Informace o zemřelém mladíkovi poskytla pouze českým orgánům a rodičům zemřelého. Doložila podání stížnosti k mongolské policii na vyhrožování neznámých osob.

6. Při posouzení žádosti žalovaný vycházel také ze zpráv o zemi původu, konkrétně ze zprávy Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu z května 2018 a března 2019, Informace OAMP -Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 29. 8. 2018 a března 2019, zprávy Amnesty International ze dne 22. 2. 2018. Žalobkyně dostala příležitost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.
7. Žalovaný vyhodnotil podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany následovně. Předně uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, podle nichž by bylo možno usoudit, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Sice uvedla, že její vidění zasahovalo do vyšších politických kruhů, ale tyto okolnosti nijak blíže nepopsala a odvolávala se na svou mlčenlivost v rámci poskytovaných seancí. Nikdy neměla potíže se státní mocí, nýbrž pouze s osobami soukromými.
8. Co se týká ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, k tomu žalovaný uvedl, že žalobkyně nemohla ve své vlasti pociťovat důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v tomto ustanovení. V roce 2009 přicestovala poprvé do ČR proto, že tu žila její dcera, která jí mohla pomoci, a také proto, že ČR je klidná země. Z okolností zřejmých ze skutkového příběhu žalobkyně žalovaný dovodil, že záměr žalobkyně směřoval k legalizaci pobytu, k čemuž řízení o udělení mezinárodní ochrany neslouží. Dále žalovaný dovodil, že žalobkyně využila možnost požádat o mezinárodní ochranu až v době, kdy jiné možnosti úpravy jejího pobytového oprávnění byly složitější než správní řízení o udělení mezinárodní ochrany.
9. Ohledně výhrůžek od neznámých osob v zemi původu žalovaný dovodil, že šlo o soukromé osoby. Žalovaný k tomu uvedl, že Mongolsko je bezpečná země původu a ani v případě žalobkyně nebyl prokázán opak. U žalobkyně nebylo zjištěno žádné pochybení státních domovských orgánů, neboť její stížnost na policii byla přijata a o jejím podání jí bylo vystaveno potvrzení.
10. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Stejně tak usoudil i pro zvláštní formy azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu. K posledně uvedenému žalovaný blíže zdůvodnil, že přihlédl k věku žalobkyně, jejímu zdravotnímu stavu i sociální situaci, přičemž neshledal skutečnosti hodné zvláštního zřetele.
11. K podmínkám pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti, ani mučení či nelidské zacházení nebo trestání. V tomto ohledu vycházel z informací o zemi původu založených ve správním spisu. K tomu doplnil, že státní orgány země původu nejevily o osobu žalobkyně žádný zájem před jejím odchodem z vlasti v roce 2009 ani v době její návštěvy v roce 2012. V roce 2018 je žalobkyně sama vyhledala s cílem své žádosti o vydání potvrzení o jejím podání. Žalobkyně je držitelkou platného cestovního dokladu, a proto se nelze domnívat, že by byla zájmovou osobou pro mongolskou státní moc.

12. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyni nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. V Mongolsku také neprobíhá žádný ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
13. Ohledně dodržení mezinárodních závazků ČR žalovaný poukázal na to, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Pokud žalobkyně vlastní vinou přestala splňovat podmínky stanovené zákonem pro pobyt cizinců na území ČR, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ČR.
14. Rovněž není z ničeho zřejmé, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobkyně byla udělena doplňková ochrana, pročez nepřipadá v úvahu ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny.
15. Z všech shora uvedených důvodů žalovaný shledal, že žalobkyni nesvědčí žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a proto žádost zamítl.

III. Žaloba

16. Žalobkyně jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany na území České republiky uvedla, že jí v zemi původu hrozí nebezpečí z důvodů výkonu praktikování buddhistických šamanských rituálů, pro jejichž důsledky a v souvislosti s nimi jí bylo opakovaně vyhrožováno, obracela se bezvysledně na místní policii. Dále žalobkyně uvedla, že pobývá v ČR mnoho let, je zde integrována a návrat do země původu by představoval zásah do jejího soukromého života.
17. Podle mínění žalobkyně žalovaný nesprávným způsobem posoudil jí uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany na pozadí shromážděných informací o situaci v její zemi původu. Současně žalobkyně okruh shromážděných informací nepovažuje za úplný, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a nezjistil dostatečné podklady pro posouzení otázky postavení náboženských menšin v Mongolsku, se zaměřením na postavení vyznavačů buddhismu a šamanských rituálů.
18. Současně žalovaný nedostatečným způsobem při svém rozhodnutí zohlednil soukromou a rodinnou situaci žalobkyně, která je v ČR integrována, hovoří česky, a její zletilá dcera je v ČR jako její nejbližší příbuzný trvale usazena.
19. V neposlední řadě pak žalobkyně vytýká žalovanému absenci hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec znatelné, že by se žalovaný touto zákonnou otázkou samostatně blíže vůbec zabýval. I v tomto směru je absence jakéhokoliv popisu situace v zemi původu na podkladě relevantních informačních zdrojů zásadní vadou napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný opírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť rovněž při svém nynějším rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu a odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které žalobkyně poskytla dne 17. 9. 2018, protokol o pohovoru, který byl se žalobkyní proveden dne 17. 9. 2018, a informace, které žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Mongolska.
21. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu jmenované je legalizace jejího pobytu na českém území a její snaha v České republice zůstat. Návrat do vlasti žalobkyně odmítá v souvislosti s vyhrožováním jí neznámých osob, na které podala v Mongolsku oznámení na policii, které později sama stáhla, což žalobkyně i písemně doložila. V souvislosti s azylovým příběhem jmenované považuje žalovaný za důležité připomenout, že žalobkyně ze své vlast dle svého tvrzení vycestovala naposledy dne 24. 8. 2018 letecky do Prahy s českým překlenovacím vízem. V České republice však žalobkyně žila již od roku 2009 a dříve zde měla povolení k dlouhodobému pobytu.
22. Do České republiky se žalobkyně v roce 2009 dle své vlastní výpovědi rozhodla přicestovat proto, že zde žije její dcera, která ji mohla pomoci, a také z důvodu, že Česká republika je klidnou zemí. Dcera žalobkyně své matce zařídila pracovní smlouvu, přičemž žalobkyně v prosinci 2008 bez potíží získala české pracovní vízum. Po příjezdu do České republiky v roce 2009 získala žalobkyně české pracovní vízum, do roku 2015 pracovala přes ukrajinskou agenturu v Praze v úklidu, poté již legálně pracovat nemohla, neboť při podání žádosti o trvalý pobyt v České republice byly zjištěny nesrovnalosti, v důsledku nich jí trvalý pobyt nebyl udělen. V roce 2015 žalobkyně obdržela rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu, situaci poté řešila prostřednictvím právního zástupce, nicméně výsledkem byl udělený výjezdní příkaz s povinností opustit Českou republiku do dne 12. 9. 2019. Téhož dne požádala žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
23. Žalovaný uvádí, že ve výpovědích žalobkyně považuje z hlediska neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni za podstatnou tu skutečnost, že žalobkyní popsané problémy měly započít v letech 2007/2008. Žalobkyně poté svou vlast v roce 2009 opustila. Dále je podstatné to, že ačkoli žalobkyně v průběhu správního řízení nejasně naznačovala, že zmíněná kauza měla zasahovat do mongolských politických kruhů, ona sama se státní domovskou mocí nikdy potíže neměla, což žalobkyně i výslovně uvedla. Žalobkyně měla problémy s osobami soukromými, zpočátku anonymními, později, po setkání v Ulánbátaru, již konkrétními. Když jí tyto osoby doporučily, aby stáhla svou stížnost na policii, žalobkyně tak pro své bezpečí učinila. Své potíže tak žalobkyně řešila v průběhu let zcela samostatně, aniž by se obrátila s žádostí o pomoc na mongolské státní orgány, přičemž z výpovědi žalobkyně v průběhu správního řízení jednoznačně vyplynulo, že nebyla pronásledována ze strany státní domovské moci.

24. S ohledem na dobu tvrzeného obtěžování žalobkyně soukromými osobami, aniž by v případě žalobkyně bylo možno zároveň hovořit o selhání ochrany mongolského státu, nelze nevidět tu skutečnost, že žalobkyně přes tvrzené potíže o mezinárodní ochranu v České republice nepožádala již při svém příjezdu do České republiky v roce 2009 a kdy k tomu rovněž měla nepochybně také příležitost, ale učinila tak až v roce 2018, to je až po devíti letech od svého vstupu na území České republiky, z jejíhož území navíc měla povinnost vycestovat na základě uděleného výjezdního příkazu, a to s povinností opustit území České republiky do dne 12. 9. 2018, přičemž žalobkyně v uvedený poslední den přišla podat svou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
25. Žalovaný má i z těchto důvodů za to, že hlavním důvodem podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je její snaha o legalizaci jejího dalšího pobytu na území České republiky. Tato snaha žalobkyně o legalizaci jejího dalšího pobytu nemůže být však důvodem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. V této souvislosti žalovaný upozorňuje na to, že jakkoli v zákoně o azylu není stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, podání žádosti o mezinárodní ochranu až po tak dlouhé době strávené na území České republiky bez zjevných překážek pro podání žádosti o mezinárodní ochranu nasvědčuje tomu, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala pouze ve snaze legalizovat svůj další pobyt v České republice, aby zde nadále mohla zůstat se svou dcerou a pracovat zde.
26. Jde-li o samotnou žalobu, pak žalovaný odmítá v ní uvedené nijak nekonkretizované výtky žalobkyně ohledně zjištění skutkového stavu věci. K těmto námitkám žalovaný podotkl, že většinovým náboženstvím Mongolsku je právě buddhismus. V této souvislosti si žalovaný připomněl, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační a že obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah a rozsah následného soudního přezkumu, stejně jako posléze i obsah a rozsah soudního rozhodnutí. Je vždy odpovědností žalobce, aby ve své žalobě ke krajskému soudu řádně vymezil své výhrady proti napadenému správnímu rozhodnutí.
27. Žalobu považuje žalovaný navíc za neprojednatelnou, neboť neobsahuje de facto ani jeden žalobní bod. Je zřejmé, že k takto obecně formulovaným výtkám se žalovaný může jen stěží kvalifikovaně vyjádřit, zejména pokud je s odkazem na shora uvedené zřejmé, že v žalobě uplatněné námitky jsou z valné většiny též odtržené od konkrétního případu žalobkyně. Proto žalovaný alternativně navrhl odmítnutí žaloby či její zamítnutí.
28. Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
30. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
31. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
32. Stran zjištění skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu žalovaného. Zjistil, že jsou v něm založeny veškeré podklady citované žalovaným v napadeném rozhodnutí, zejm. protokol o pohovoru ze dne 20. 9. 2018, Informace OAMP ze dne 20. 3. 2019 a ze dne 29. 8. 2018 (Mongolsko - Bezpečnostní a politická situace v zemi) a zpráva OAMP Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu (březen 2019).
33. Žaloba **není důvodná**.
34. Krajský soud v první řadě uvádí, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a ve všech ohledech přezkoumatelné a je založeno na podkladech založených ve správním spisu. Žalobkyně ve svém příběhu netvrdí, že by byla jakkoliv pronásledována ze strany státního režimu v Mongolsku. Důvody, které uplatnila ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, se opírají pouze hrozbu spojenou s výhrůžkami neznámých osob, které jí měly vyhrožovat ve spojitosti s údajnou vraždou mladíka zaměstnaného na Ministerstvu životního prostředí, kterou žalobkyně viděla ve svých viděních. Tyto osoby však neměly mít žádnou přímou ani nepřímou spojitost s režimem v Mongolsku. Pokud se žalobkyně zmiňovala o – spíše možném – politickém přesahu kauzy vraždy mladíka, nebylo to z její strany nijak doloženo ani prokázáno.
35. Krajský soud především uvádí, že stran informací o zemi původu (§ 23c zákona o azylu) je správní spis kompletní a obsahuje všechny citované zprávy. Tyto zprávy jsou i vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí zcela aktuální a líčí Mongolsko jako v zásadě bezpečnou zemi, kde panuje demokratický režim vlády. Stran fungování policejních složek se uvádí, že nelze zcela vyloučit v jednotlivých kauzách ovlivňování vyšetřování soudů ze strany politiků, nelze však hovořit o systematické diskriminaci některých skupin obyvatelstva. Platí tam princip presumpce neviny, přičemž trest smrti byl zrušen.
36. Lze přisvědčit žalovanému v tom, že i v případě žalobkyně lze vycházet ze statutu Mongolska jako bezpečné země původu (viz § 2 bod 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb.), kde je možno se dovolat ochrany bezpečnostních složek. Na druhé straně lze částečně přitakat žalobci v tom, že citované informace a zprávy neobsahují žádné konkrétní informace o šamanismu v Mongolsku. Nicméně krajský soud to vzhledem k charakteru příběhu žalobkyně nepovažuje za zásadní nedostatek. V první řadě lze vycházet z toho, že osoba ve statusu buddhistického šamana je vzhledem

k rozšíření buddhismu v Mongolsku velmi nepravděpodobným terčem útlaku či odlišného zacházení ze strany vládnoucího režimu. Zprávy o zemi původu nevypovídají o tom, že by osoby v postavení žalobkyně byly jakkoliv pronásledovány či perzekuovány.

37. Co se týká rodinného a soukromého života žalobkyně, bylo by jej za výjimečných okolností možno zohlednit pouze ve vztahu k humanitárnímu azylu či doplňkové ochrany. V případě humanitárního azylu se však jedná o formu mezinárodní ochrany, na jejíž udělení není právní nárok, přičemž se týká pouze výjimečných situací či okolností hodných zvláštního zřetele, pakliže by neposkytnutí žádné formy mezinárodní ochrany bylo ve svém důsledku „nehumánní“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87). Žalovaný však s ohledem na prokázané skutkové okolnosti případu správně usoudil, že případ žalobkyně nesplňuje podmínky případu zvláštního zřetele hodného (§ 14 zákona o azylu).
38. Je třeba zdůraznit, že stěžejní linie argumentace žalovaného, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu až poté, kdy dostala výjezdní příkaz a měla opustit území ČR, je značně přesvědčivá. Rodinné vazby žalobkyně na území ČR měla ještě předtím, než přicestovala, což představuje zcela srozumitelný důvod, proč žalobkyně do ČR přicestovala. Jak sama uvedla, chtěla tu být se svou dcerou a pracovat tu, tudíž zprvu neměla důvod podávat žádost o mezinárodní ochranu. Tuto žádost však nepodala bezprostředně ani poté, co se její potíže ve vlasti měly opakovat při jejím druhém návratu v roce 2018 (tzn. opakování výhrůžek neznámých osob, které měly zjistit, že se žalobkyně vrátila a kontaktovat ji nejprve telefonicky a poté také osobně na setkání v Ulánbátaru dne 15. 7. 2018) a žalobkyně se následně vrátila zpět do ČR dne 24. 8. 2018. Žalobkyně ani netvrdila žádné humanitární důvody, pro něž by musela nutně setrvat se svou dcerou a její rodinou na území ČR. Krajský soud má za to, že charakter i význam rodinných vazeb byl žalovaným vyhodnocen zcela náležitě a dostatečně a nemá rozhodně přesah do humanitární oblasti.
39. Co se týče tvrzeného nedostatečného vyhodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, krajský soud tento názor žalobkyně nesdílí. Je pravdou, že hodnocení podmínek doplňkové ochrany se odvíjí od týchž podkladů, které žalovanému sloužily k hodnocení podmínek pro udělení azylu. To však není na závadu věci a je to běžnou praxí žalovaného. V případě žalobkyně přichází v úvahu pouze důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu rizika vážné újmy spočívajícího v porušení mezinárodních závazků ČR [srov. ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu], který žalovaný dostatečně a srozumitelně zdůvodnil. Rodinné vazby, které žalobkyně na území ČR má, rozhodně nejsou takového charakteru, aby mohly vyvolat povinnost ČR udělit žalobkyni doplňkovou ochranu z uvedeného důvodu.
40. Žalovaný srozumitelně zdůvodnil, že v Mongolsku neprobíhá nyní ozbrojený konflikt a žalobkyni nehrozí vážné riziko vážné újmy ani v důsledku případného trestního stíhání či vyšetřování. Doplňková ochrana neslouží primárně k ochraně před soukromými osobami. Podle názoru žalobkyně by jí sice přesídlení v rámci Mongolska nepomohlo, ale tento názor krajský soud nesdílí. Nepochybně její

přítomnost v domě jejích rodičů či v Ulánbátaru je předvídatelná, zatímco pokud by si našla nové místo pobytu někde na venkově, měla by větší možnost zůstat stranou. Je dále zcela zřejmé, že pokud by jí chtěli neznámí muži ublížit, měli mnoho příležitostí, jak to udělat, naposledy při osobním setkání v roce 2018. Pokud se žalobkyně skutečně obávala vydírání či dokonce osobního útoku na svou osobu či svou rodinu, měla požádat policejní složky v zemi původu o policejní ochranu, poskytnout policii popisy neznámých osob atd.

41. V souhrnu má krajský soud za to, že v případ žalobkyně byl žalovaným zcela správně vyhodnocen tak, že nesplňuje podmínky žádné z forem mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí krajský soud považuje za přezkoumatelné a zákonné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.